

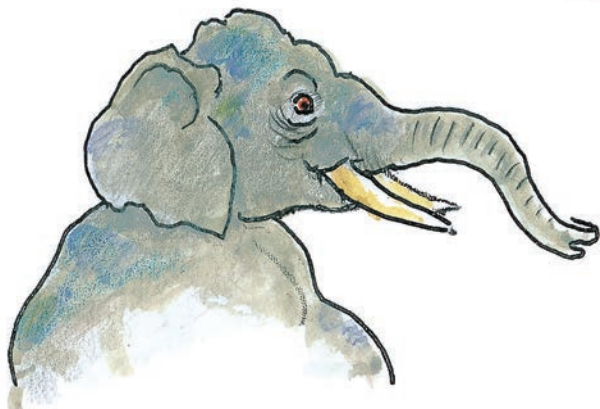
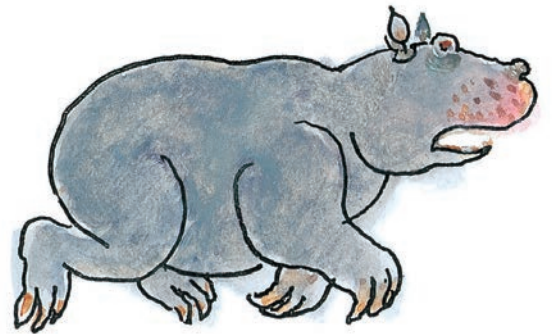

Toon Tellegen
**VERJAARDAGS
KALENDER**

MET ILLUSTRATIES VAN

Mance Post

QUERIDO

1

16

2

17

3

18

4

19

5

20

6

21

7

22

8

23

9

24

10

25

11

26

12

27

13

28

14

29

15

30

31

Ik ga op reis,' zei de eekhoorn tegen zichzelf in de spiegel in de hoek van zijn kamer.

Hij kamde zijn staart en vouwde zijn oren zorgvuldig langs zijn hoofd.

'Of laat ik eigenlijk ook maar niet gaan,' zei hij vervolgens. Zijn staartharen vielen weer alle kanten op en zijn oren klapten voorover en bleven half omgekruld langs zijn voorhoofd liggen.

Hij ging aan tafel zitten. Wat een onzin, dacht hij bij zichzelf, om nu niet op reis te gaan. Hij maakte zijn rug recht en stond op het punt te vertrekken, toen hij op het allerlaatste ogenblik bedacht: maar ik kan net zo goed thuisblijven.

Niet lang daarna zat hij op de dikke tak voor zijn deur. Hij leunde achterover en zei tegen zichzelf: 'Wat een opluchting dat ik nu zeker weet dat ik niet op reis ga.'

Hij krabde aan zijn nek en voelde toen jeuk aan zijn linker-voet. En er kriebelde ook iets op zijn rug. 'Maar ik kan toch niet zomaar thuisblijven? Nee. Ik ga op reis. Punt uit.'

Hij fronste zijn voorhoofd. Wat denk ik nu weer? dacht hij. Ik blijf thuis. Waarom zou ik ooit weggaan? En hij schreef op een briefje en hing dat aan zijn muur:

IK BEN HIER

1

16

2

17

3

18

Aan de rand van het bos had de mus een klein schooltje, waar de dieren van alles konden leren.

De mus gaf les in slapen, jammeren, dansen, smullen, zeuren, giechelen, verlegen zijn en nog veel meer.

Op een ochtend kwam het nijlpaard naar de mus toe.

‘Hallo nijlpaard,’ zei de mus. ‘Ga zitten. Dan beginnen we meteen. Wat wil je leren?’

‘Ik weet het niet,’ zei het nijlpaard.

‘Zal ik iets voor je uitzoeken?’ tsjilpte de mus vrolijk.

‘Dat is goed,’ mompelde het nijlpaard en grijs en log liet hij zich op de grond zakken, naast de vlinder die leerde schrokken en hem met grote ogen aankeek.

‘Eens kijken,’ zei de mus. ‘Wat vind je van juichen?’

‘Dat is goed,’ zei het nijlpaard. Hij wist niet wat juichen was, maar hij wilde alles wel leren, zelfs omvallen en tieren en in de versukkeling raken.

Die dag leerde het nijlpaard juichen. Telkens sprong hij op, zwaaide met zijn poten in de lucht en riep: ‘Hoera! Hoera!’

De mus stond naast hem en zei: ‘Hoger’ of ‘Uitbundiger’ of ‘Nu door het dolle heen, nijlpaard’.

Steeds wilder sprong het nijlpaard omhoog en juichte.

Naast hem zat nog steeds de vlinder. Er stonden diepe rimpels op zijn voorhoofd. Hij kon nog lang niet schrokken en likte voorzichtig aan een druppel honing. De mus knikte en deed hem voor hoe hij smakkend moest likken. ‘Schrokken komt dan vanzelf,’ zei hij.

Iets verderop stond de pad zichzelf te vermannen. ‘Zo is het genoeg, pad,’ zei hij telkens en gaf zichzelf een klap. De mus vond dat hij harder moest slaan en legde hem uit hoe hij zijn gemoed de les moest lezen en met een gepast gevoel voor eigenwaarde verder moest lopen.

‘Ingewikkeld, mus,’ zei de pad, tijdens een korte pauze.

‘Ja ja,’ zei de mus en hij glom van plezier.

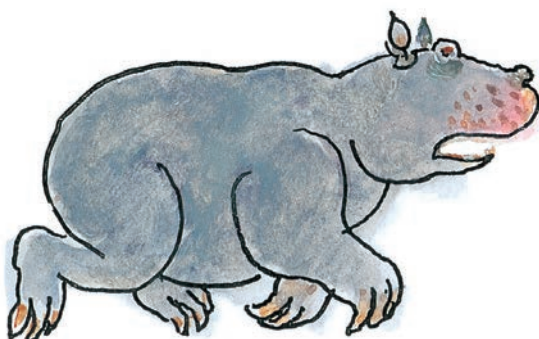
Halverwege de middag was het nijlpaard schor en uitgeput. Met grote moeite sprong hij nog op en fluisterde: ‘Hoera! Hoera!’

‘Heel goed,’ zei de mus. ‘Nu kun je het.’

14

29

15

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

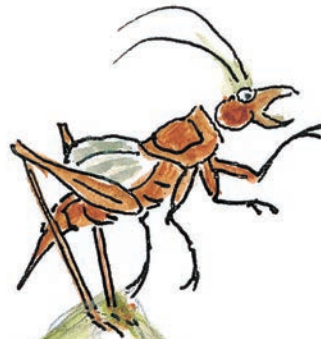
11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

De krekel kon niet meer. Hij lag op zijn bed en zei zachtjes: 'Ik kan niet meer.'

Hij keek om zich heen. Iedereen denkt natuurlijk dat ik nog wel kan, dacht hij. Maar dat is niet zo.

'Het is een feit dat ik niet meer kan,' zei hij luid. Maar niemand hoorde hem.

Hij stapte van zijn bed af en schreef op een stuk berkenschors:

IK KAN NIET MEER

Hij hing de berkenschors op de buitenkant van zijn deur en ging weer naar binnen. Dat leest natuurlijk niemand, dacht hij.

Weet je wat... dacht hij toen. Hij knikte en klom op zijn dak. 'Ik kan niet meer!' riep hij, zo hard als hij kon.

Even was het stil. Toen kwamen er overal vandaan stemmen: 'Wij ook niet! Wij ook niet meer!'

Verbaasd keek de krekel om zich heen. Er maakte zich een grote woede van hem meester. Wij ook niet? dacht hij. Wij ook niet meer? Wat is dát? Waar slaat dát op?

Maar toen, in het begin van de avond, in de schemering, in het huis van de krekel, aan de rand van het bos, gebeurde er iets eigenaardigs. Iets dat nog nooit eerder was gebeurd.

Een kopje nam een aanloop op een lange houten plank, steeg op, vloog naar de tafel, landde zonder te breken naast een theepot, vulde zich met thee, dampte, steeg met enige moeite weer op en vloog naar de krekel.

Maar het allereigenaardigste was dat het kopje kon spreken en 'Tuuritotaankatesterettel' zei. Het was een woord dat de krekel niet kende. Maar hij vroeg niet wat het betekende en nam een tevreden slokje van de warme thee. Het gaat weer, dacht hij.

